

“Els francesos no han entès res de Còrsega”

Alain Mosconi és el líder dels mariners que van segrestar el vaixell Pascal Paoli el passat 27 de setembre, per protestar contra la privatització de la companyia pública de transport marítim que uneix Còrsega amb França, la Société Nationale Corse-Méditerranée (SNCM). Mosconi, secretari general de la branca naviliera de l'independentista Sindicat dels Treballadors Corsos (STC), majoritari a l'illa, assegura que, tot i l'assalt dels gendarmes al vaixell que havien pres i la fi de la vaga, la lluita encara no s'ha acabat.

—Per què van segrestar el vaixell Pascal Paoli?

—Perquè per a nosaltres aquest vaixell pertany al poble cors. És útil per al desenvolupament econòmic i social i era impensable que l'estat francès se'n pogués desentendre. Va ser un acte de resistència per evitar que el Govern francès privatitzés l'SNCM com si no passés res.

—Pensava que la gendarmeria saltaria el vaixell amb tot el desplegament de força que va fer?

—Coneixent l'amor que té l'estat francès per Còrsega i pels corsos, efectivament pensava que hi hauria una intervenció militar, però no pensava que fos tan gran: hi havia quatre o cinc vaixells, un submarí, el grup Hubert (un dels escamots marins més importants del món) i el Grup d'Intervenció Especial de la Gendarmeria (GIGN). Tot això, per a una cinquantena de marins corsos que ja havíem avisat que anàvem desarmats. Potser caldria preguntar-nos si l'estat francès encara no ha paït la desfeta de Trafalgar i encara busquen una victòria marítima, que ara finalment hauria aconseguit...

—Com va viure la intervenció policial?

—Amb els companys mariners, vam decidir d'acollir-los amb l'única arma que teníem, la nostra convicció, i els

A final de setembre, un grup de mariners corsos van segrestar un vaixell per protestar contra la privatització de l'empresa naviliera on treballen. El seu líder, Alain Mosconi, explica com va ser la resposta de la gendarmeria —un gran desplegament de forces i un abordatge llampec—, quina és la seva lluita i com veu la situació política còrsega.

vam aplaudir. Era una situació molt ridícula, tots emmascarats i armats fins a les dents. Davant seu no tenien membres d'Al-Qaida, sinó treballadors decidits a fer respectar els seus llocs de treball.

—Per què creu que el Govern francès va reaccionar d'aquesta manera?

—Perquè els francesos no han entès res en 250 anys de colonització de Còrsega. I crec que en els propers 250 tampoc no ens comprendran. No dic pas que siguem millors que els francesos, ni pitjors, tan sols diferents.

—Quatre de vostès van ser empresonats, quina és la seva situació actual?

—Ara estem pendents d'un judici; se'ns acusa de dos crims penats amb

vint i trenta anys de presó. Jo sóc un d'ells, i els altres tres són dos germans meus i un amic. És sorprenent que els hagin seleccionat a ells tres, que no tenien cap lideratge de l'acció, suposo que darrere d'això hi ha la intenció de fer-me fora del joc polític i sindical.

—Amb la presa del Pascal Paoli han aconseguit el que volien?

—Hem evitat la privatització completa de l'SNCM. Sense la presa del vaixell, el conflicte no hauria tingut el ressò mediàtic que va tenir, i el Govern hauria pogut fer el que volia. L'estat es va veure obligat a mantenir una part de l'SNCM, un 25%. És clar que nosaltres, com a nacionalistes corsos, no demanem que l'estat francès es quedi amb aquesta empresa. Nosaltres volem que els serveis públics siguin governats pels corsos a través d'una entitat pública, i que ens comuniquin amb el nostre entorn més immediat, amb França, Sardenya, Balears, Catalunya... Per exemple, entre Còrsega i Sardenya hi ha 3 quilòmetres de distància, i no hi ha cap servei públic que lligui les dues costes, i amb el mercat per si sol tampoc no n'hi ha hagut prou. De fet, els francesos ens diuen que si volem intercanvis econòmics els fem només amb França.

—Encara consideren que com a corsos se senten discriminats a l'SNCM?

—Sí, el nombre de treballadors corsos és molt petit. I per exemple, quan els vaixells passen el dia a Marsella, als mariners corsos no els donen dinar, per contra, quan el vaixell passa el dia a Còrsega, l'empresa dona de dinar als mariners marselesos. Fins i tot el dia de Nadal, un dia sagrat, als mariners corsos que estàvem al vaixell a Marsella tampoc no ens van donar cap àpat.

—Amb la presa del Pascal Paoli també va aconseguir protagonisme sindical. Va passar per davant del sindicat majoritari, la CGT, oi?

—Sí. De fet, a Còrsega l'STC ja és majoritari, però molts francesos no coneixien la nostra importància. També més enllà de França hem mostrat un sindicat que amb una lògica revolucionària atípica, diferent als esquemes tradicionals de la CGT, que avui dia és una organització sindical que, com més va, més viu de la cogestió. És un sindicat d'acompanyament de la política governamental i la patronal.

—Quan el passat 13 d'octubre la majoria de mariners van votar de posar fi a la vaga, vostè va dir que els de la CGT eren uns traïdors. Per què?

—Els representen el 56% dels treballadors i es van llançar a la vaga sense preguntar res a l'STC, que representem entre un 18 i un 20% dels assalariats. Un cop ficats al conflicte van veure que sense nosaltres no anirien gaire lluny i van contactar amb nosaltres. Nosaltres consideràvem que ja era tard, però així i tot ens hi vam posar i vam fer l'acció del Paoli, cosa que ha generat un moviment molt fort a la base del CGT, que va donar suport a la nostra acció. I ha estat la direcció de la CGT de París qui ha fet tot el possible per acabar la vaga. Així, van passar una consigna estaliniana perquè es votés la represa del treball per poder cedir, d'aquesta manera, part de la nostra empresa a interessos de les altes finances. Ens va quedar una sensació de traïció molt gran, i més pels riscos que havíem pres. Si l'STC hagués tingut un 56% de la representativitat, ara l'SNCM seria del poble cors i pública.

—Però la lluita de la CGT no té per objectiu que l'SNCM sigui un servei públic cors...

—Però tampoc no és, teòricament, privatitzar-la i donar-la als especuladors. A més, el que han fet em sembla anticorsisme primari, ja que abans d'acceptar una empresa pública corsa, prefereixen que s'ho quedin els grans barons de les finances. Tot això ha afectat els militants de la CGT i estic segur que molts d'ells, francesos i tot, votaran l'STC en les properes eleccions.

—Vostè diu que continuaran la lluita. Hi podria haver més accions com la del Paoli?

—Bé, és difícil fer coses similars ara. Som conscients que després de les mobilitzacions que hem provocat a Còrsega i França l'únic que pensa el Govern francès és com aturar-nos, i jo no penso donar-los el regal de deixar-me empresonar. Som més útils fora de la presó que no a dins. Ja cercarem les maneres de continuar fent un combat fort i mediàtic.

—Les mobilitzacions de l'STC a l'SNCM han anat molt bé a una altra companyia naviliera a Còrsega, la

Mosconi creu que després del rebombori provocat pel segrest del vaixell, ara "l'únic que pensa el Govern francès és com aturar-nos, i jo no penso donar-los el regal de deixar-me empresonar. Som més útils fora de la presó que no a dins".

privada Corsica Ferries. Vostè els ha fet el joc?

—No. Per a nosaltres la Corsica Ferries representa el contrari del que creiem. Però els francesos no ho entenen: es pensen que, com que als vaixells de la Corsica Ferries hi ha dibuixat el cap de la bandera corsa, ja en tenim prou. Però això no va així. Corsica Ferries no està al servei de Còrsega. Per exemple, no compra mercaderies a

Còrsega i ha contaminat el mar. De fet, si la Corsica Ferries tanca, jo estaré contentíssim.

—He llegit que la premsa parisenca el titlla d'autoritari, i li recorden l'episodi de la taula que va trencar d'un cop de puny en un debat a France 3. Això li serveix en el món sindical?

—No recordo que trenqués la taula a France 3. Per contra, si jo sóc autoritari davant dels patrons reaccionaris, davant

dels representants del Govern francès que colonitza el meu poble, doncs sí, sóc autoritari. I és un plaer aixecar-se contra qui et priva de llibertat.

—**Pensa que hi ha un component de racisme en relacions entre França i Còrsega?**

—És evident. Quan la premsa o la ràdio franceses parlen dels corsos, hi ha odi, fomentat pel poder polític francès. Per cert, jo no he vist que als barris pobres de l'estat francès, on s'han cremat tants cotxes, despleguessin tantes energies com en el nostre cas. Potser és més difícil de tractar la *banlieue* que Còrsega.

—**Creu que el ressò de la seva acció ha produït impacte en els grups armats independentistes de Còrsega?**

—És cert que la lluita armada avui dia té menys impacte que el que nosaltres vam fer. Dit això, a Còrsega, com arreu, hi ha gent que un dia decideix aixecar-se contra les injustícies. I cadascú decideix com lluita. Jo he escollit l'independentisme, el nacionalisme, el socialisme a través del sindicalisme. I com a militant de la llibertat individual i col·lectiva no condemnaré mai els que han pres un mitjà d'acció, encara que no sigui el meu.

—**Les condicions avui entre França i Còrsega són idònies per deixar les armes?**

—De cap manera. Cada cop hi ha més empresonaments, més repressió,

La relació entre Còrsega i França avui, segons Mosconi, no és la idònia per a un procés de pau: "Cada cop hi ha més empresonaments, més repressió, més política reaccionària i colonial del Govern de l'estat. Cal que el Govern francès faci com l'anglès."

més política reaccionària i colonial del Govern de l'estat. Cal que el Govern francès faci com l'anglès. Faig una constatació: totes les illes de la Mediterrània, totes, són com a mínim autònomes si no són independents, excepte Còrsega, i totes se'n surten econòmicament millor, totes excepte Còrsega. Res d'això és possible avui amb l'estat francès. Per tant, penso

que ara, més que mai, és l'hora de la lluita.

—**Augmentarà la violència a l'illa?**

—Crec que caldrà que l'estat francès decideixi si resol el problema o el deixa larvat, amb el risc que hi hagi una radicalització, que jo no desitjo pas, però que representa un risc.

Oriol Cortacans

Interiors

Llibert Ferri

Escalada racista a Rússia

Els llatinoamericans residents a Rússia, especialment a Moscou, tenen por d'anar sols segons l'hora i el lloc perquè en qual-sevol moment un cap rapat o un neonazi els pot apallissar amb impunitat. La policia gairebé no fas cas de les denúncies i els organismes de defensa de drets humans se senten impotents. L'onada de xenofòbia que feia mesos que es gestava culminà l'octubre passat amb l'assassinat d'un estudiant peruà a la ciutat de Voróneï. Els llatinoamericans intenten ara crear una organització cívica d'autodefensa i han començat a moure's entre el cos diplomàtic per trobar suports. Molts es plantegen abandonar Rússia, però no tots tenen recursos per fer-ho.

La presència de llatinoamericans a Rússia ve dels temps soviètics, en què la política oficial d'internacionalisme pro-

letari i d'"agermanament amb els pobles de l'Amèrica Llatina" va portar milers d'estudiants a la Universitat Patricio Lumumba de Moscou. Molts dels qui en principi hi van anar per estudiar s'hi van quedar, i mentre la inèrcia burocràtica continuava portant estudiants de països pobres a un país que s'ensorrava en la misèria, la metamorfosi de la societat postsoviètica feia emergir el racisme, la xenofòbia i, en definitiva, el feixisme, que sempre havien estat latents en les estructures comunistes. Es calcula que a Rússia hi ha 50.000 neonazis i que uns 25.000 joves militen en organitzacions ultranacionalistes. La recuperació pel règim de Putin de referents estalinians i imperials és el caliu que necessitava l'ou de la serp en aquesta nova etapa d'incubació.

lilibertferri@telefonica.net